

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Eva des Lauriers
I WISH YOU WOULD

Copyright © 2024 by Eva Des Lauriers. All rights reserved.
Published by arrangement with Rights People, London
Translation Copyright © 2026 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05994-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Leto
kad smo se
poljubili
Eva de
Lorije

Prevela Minja Stanković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2026.

Za Džastina, koji voli ljubavlju koja je više od ljubavi.

PRVO POGLAVLJE

Natalija

Matursko veče 2.08

MOGU DA NABROJIM OKO devetnaest razloga zbog kojih ne treba da krenem sa Itanom u njegovu sobu.

Prvi: jutarnji trening. Drugi: grupa za učenje za završne ispite odmah posle toga. Treći: cela ona stvar sa „izbegavanjem ovih osećanja po svaku cenu“.

Ali tada mu se ugao usana podiže u onaj njegov poluosmeh, i promuklim glasom, hrapavim od kasnih sati, pita me: „Dvoboj zvučnika?“ i svi moji razlozi se rasprše već kod trećeg.

Dok ostali spavaju oko nas, obamrli u postmaturskoj izmaglici, *stvarno*, najpametnije bi bilo da i ja uradim isto.

Ali ja se samo osmehujem i pratim ga uz stepenice.

Kada zatvorim vrata za sobom, ostajemo sami. Moja omiljena stvar.

Ili, pa, nekad je bila.

Osvrćem se po njegovoj sobi tražeći promene koje sam propustila u mesecima tokom kojih sam izbegavala da dođem. Ništa drastično. Kao i obično, uredno, ali sa tragovima njegove svakodnevice. Zidovi

u nebeskoplavoj nijansi poznati su mi koliko i moji sopstveni. Gomile naslaganih knjiga pored kreveta. Uređaji i čaše razbacani po ogromnom stolu. Pogled mi zastaje na uramljenoj fotografiji koju sam mu prošle godine poklonila – nas dvoje na plaži, kako se smejemo zatvorenih očiju, ramena pritisnutih jedno uz drugo, kosa razbarušenih na vetru. Cela njegova soba je prijatna, tiha i utešna. Baš kao Itan.

„Evo“, govori, dobacujući mi jedan od svojih dukseva.

Suzbijam osmeh. Nisam ni morala da pitam.

„Bolje bi bilo da je čist“, promrmljala sam.

Koluta očima i isteže se po krevetu da izabere muziku. Sami udovi i izduženost, zategnuti mišići oblikovani na košarkaškom terenu.

Navlačim duksericu koja miriše na njega preko glave, i par šnala ispada iz moje frizure. Nameštam pramenove koji su se oslobodili i kupim predugačke rukave u svoje pesnice.

Kad se okrenem, Itanov pogled je na meni. Kao da me je posmatrao.

Brzo skreće pogled nazad na svoj telefon.

Ranije sam se presvukla iz svoje jeftine crne matuske haljine i stresla se dok sam je kačila pored Itanovog savršeno skrojenog odela. Pomirila sam se s tim da moja haljina neće moći da se meri s dizajnerskim kreacijama koje su svi ostali večeras nosili. Na to sam navikla. Ali nisam očekivala da ću se i sama *osećati* bezvredno. To je novo.

Različiti svetovi.

Reći mi odjekuju u mislima. Upozorenje o kojem i dalje nisam ispričala Itanu. Nisam ispričala svom najboljem prijatelju dosta stvari u poslednje vreme.

Smeštamo se na krevet u uobičajene položaje – ležimo jedno naspram drugog, oslonjeni na laktove, nadohvat ruke. Naša tela pamte koreografiju prijateljstva, čak i ako ja više nisam sigurna da znam korake.

Uzimam telefon da izaberem pesmu za dvoboj zvučnika – igru u kojoj se takmičimo ko će se prvi povezati na njegov bežični zvučnik. Glupavo je, ali je klasična Itan-i-Natalija-najbolji-prijatelji igra. Što

je upravo ono što nam i treba da razbijemo napetost koja je pronašla sklonište između nas u poslednje vreme.

„Da pogodim, ideš na fazon 'tužna devojka indie album'?“, pita.

Prst mi zastaje na ekranu. To je upravo ono što sam htela da puštim. Ali odbijam da mu pružim to zadovoljstvo. „Moraćeš da sačekaj dok ne pobedim.“

Spušta bradu tako da su nam pogledi u ravni. „Toliko dugo nisi dolazila da te se zvučnik verovatno neće setiti.“

Šali se, ali u njegovom glasu ima naznake... *nečega* u načinu na koji je to izgovorio. Možda povređenost. Zbunjenost, sigurno. Izbegavam to tako što se prevrćem na stomak i prekrštam zglobove kao sirenin rep.

Itan trepće ka mojim stopalima, pa se vraća na mene. „Natalija“, govori smireno. „Da li ti to nosiš cipele u mom krevetu?“

Gledam preko ramena ka svojim stopalima dok ih klatim. „Ne? Japanke se ne računaju.“

„Sve što donosi pesak u moj krevet se računa“, Itan govori sa ozbiljnim pogledom.

„Ne budi tolika Devica“, govorim, njišući noge napred-nazad u šali.

„Kaže kontol frik“, mrmlja i odmahuje glavom. Oslanja se na jednu ruku, a njegove velike šake lako obuhvataju moje gole članke, zaustavljajući njihove pokrete. Lagano mi skida japanke i one padaju na debeli tepih u pratnji tihog zvuka. Stomak mi se skuplja, dok vrhovima prstiju nežno prelazi preko mojih nogu pre nego što ih pušta. „Pravo si čudovište kada niko ne gleda.“

Brzo trepćem. „To je deo mog šarma.“

„Svestan sam“, govori nežno.

Dok se ponovo namešta u svoj položaj, ne mogu da se suzdržim da ne proučavam oštre linije njegove vilice i jagodica. Uglove i obrise koje znam napamet. Po ko zna koji put, prsti me *svrbe* da ga nacrtam, i stiskam šake u pesnice da se oduprem tom porivu.

Iako ga je, najblaže rečeno, sramota, uopšte nije čudno što je večeras proglašen za Kralja mature. I to u trećoj godini, ni manje ni više. Ta tamna, razbarušena kosa, te prodorne oči... Pravi, živi princ iz neke mračne fantazije.

„Zašto me gledaš tako?“, pita blago se namrštivši, radoznalo.

„Ne znam. Kako? Ćuti“, govorim u brzini.

„O... kej.“

Mekani zvuk iz zvučnika označava da se jedan od telefona povezao. Čekamo. Kreće lagani *lo-fi* ritam, ja uzdišem, a Itan likuje.

Možda je bio u pravu i zvučnik me više ne prepoznaje. To me rastužuje više nego što bi trebalo.

„Da li si znala...“, započinje, i zaustavlja se. Čisti grlo. „Nema veze, glupo je.“

„Sumnjam“, podstičem ga.

Itan nikad nije govorio da je glup pre nego što ga je popularna ekipa primetila, i to mi ide na živce. Sviđaju mi se njegova nagla skretanja sa teme korišćenjem trivija i citata, to su nagoveštaji onoga o čemu razmišlja. Gledam ga sa iščekivanjem.

„Dobro... Da li si znala da *virgo* na latinskom znači *devica*?“

„Logično“, govorim, kao da je to nešto najočiglednije. Svi u Privatnoj školi „Liberti“ moraju da imaju barem jednu godinu latinskog. Koristim ovaj pretenciozni ton, jer i bez mature i ove večeri provedene nasamo sa njim, dovoljno mi je teško da ova osećanja držim pod ključem. A sada izgleda razoružavajuće pod mesečinom i priča o nevinosti? Šta će sledeće spomenuti? Naš glupi pakt iz prve godine?

Itan obavija labavi končić sa majice oko prsta, odmotava ga pa ponovo namotava u drugom pravcu.

„Istorijski je to bio i sinonim za nevinu devojkicu, što je baš bez veze, jer implicira da je to status koji samo devojkice mogu da imaju.“

Čekaj.

Naglo se podižem, širom otvorenih očiju. „Itane Forestere, da li je ovo tvoj način da mi kažeš da si imao seks sa nekim?“

Njegove oči se razrogače. „Šta... ne!“

Moje olakšanje je iritantno očigledno. Ne želim da zamišljam Itana sa nekim na taj način, ali lagala bih kad bih rekla da se nisam pitala. Oduvek je bio prelep, ali svi su primetili kada je Trapavi Itan postao Zgodni Itan. I nije kao da sam ja imuna na primećivanje toga.

„Dakle, i dalje si *Devica*?“, našalim se.

„Mislim, zavisi od definicije koju biraš“, kaže, ne gledajući me. „Ali, da, tehnički.“

Osećam kako mi se toplota penje uz vrat. „Oh. To je... precizno“, nekako izustim. „Kada smo tačno odlučili da je ovo nešto o čemu ćemo pričati?“

„Bukvalno si me upravo pitala!“

Devojke poput tebe teraju momke da rade loše stvari. Da li je ovo jedna od tih stvari? Moram pod hitno da promenim temu.

„Osim toga“, Itan me pogleda iskosa, „pričamo o svemu ostalom.“

Krivica mi probada grudni koš. Ne o svemu.

Uh, šta ja radim? Ne bih smela da ležim pored Itana usred noći i razgovaram o našim seksualnim životima. Ili nepostojanju istih, u mom slučaju. Ali... ne mogu ni da se pomerim. Grickam usnu, a svaki nerv u mom telu je pobuđen.

„Mislim, nadam se da znaš da možeš da mi kažeš ako ikada... budeš imala nešto da podeliš“, kaže on.

Tišina između nas je kratka ali napeta. Kao kada se more povuče tik pre nego što naiđe ogroman talas.

„Ko kaže da nemam?“ Definitivno je to samo moja takmičarski nastrojena crta ličnosti koja ubacuje ovaj ton u moj glas.

On naglo ustaje, tamne kovrdže mu padaju preko čela i povlači ih nazad. Njegova inače bleđa koža sada je blago crvena na slabom svetlu, a dovoljno smo blizu da mogu da vidim kako mu se puls ubrzava na vratu. „Imaš? Je l' to bio Taner?“

„Ne“, priznajem. „Hteo je, ali... ne.“

To je razlog zbog kojeg sam na kraju sama išla na matursko večer koje sam ja organizovala. Taner Braun me je šutnuo u posljednjem trenutku jer, citiram: „nisam vredna toga“. Nisam sigurna da li je mislio na svoje vreme, kartu za matursko ili na to što nisam htela da iznajmim hotelsku sobu sa njim posle. Ali bili smo zajedno samo tri nedelje. Nema šanse da bih izgubila nevinost sa nekim ko nije izdržao duže od mog poslednjeg punjenja rezervoara. Bez obzira na to koliko sam radoznala oko cele stvari.

Itan ponovo pada na jastuk pored mene, očigledno sa olakšanjem. „Dobro je. Ne mogu da verujem da si uopšte izlazila sa tim likom.“

Iskreno, ni ja. Ali niko drugi me nije pozvao na matursko, a bilo bi patetično da izabrana predsednica dođe sama. Što i jeste bilo. Tako da, znaš kako kažu, ono sa prošnjacima, biranjem i to.

„Nemamo svi tu sreću da nam se ređaju na vratima, kao što ti imaš“, kažem.

Itan prevrće očima, kao da ne provodi dane ignorišući poruke. *Tri* različite devojke su ga pozvale na matursko. Rekao je da ih je odbio jer je mogao da oseti da su ga pitale samo zbog njegovog oca. Moguće je. Ali je isto tako moguće da im se stvarno sviđa. Svima se sviđa sada.

„To ne znači da treba da prihvatiš bilo koga. Taner je đubre. Za-
služuješ mnogo bolje.“

„Kao na primer?“

Itan me gura ramenom. „Ja bih te odveo.“

„Iz sažaljenja? Ne, hvala“, govorim i brzo potiskujem *osećanja*.
Dalje, dalje, dalje.

On se blago mršti. „Bila si za to u prvom srednje.“

Zasučem rukave duksa jer mi postaje toplo. „O čemu pričaš?“

„Zar se ne sećaš? Našeg pakta“, govori i konačno me gleda u oči.

Stvarno je to pomenuo. Platno u mojoj glavi preplavljeno je roze nijansama. Toplo, nežno, ružičasto.

„Sećam se“, govorim pažljivo.

Kao da bih mogla da zaboravim. Tad smo se zarekli malim prstima da ćemo jedno drugom biti prvi ako do mature ostanemo nevinini, jer nisam htela da izgubim nevinost sa nekim kretenom, a Itan se toliko plašio devojaka da je bio uveren da će u suprotnom umreti kao devica.

„Ali ja sam tada bila jedini član tvog Kluba obožavalaca Valuidija. Nisam baš donosila najbolje odluke.“ Nastavljam da se šalim, pokušavajući da utišam treperavi osećaj u stomaku.

On zamišljeno skreće pogled. „Ako ne možeš da me voliš u Valuidi fazi, ne zaslužuješ me ni kao kralja matorske večeri.“

Smejem se i prebacujem pramen kose iza uha. Njegov pogled prati taj pokret.

„I dalje ne mogu da verujem. Mislim da niko iz treće godine nikada nije pobedio“, kažem.

On vraća pogled na plafon, spajajući guste obrve. „Verovatno je namešteno.“

„Bezobrazno. Ja sam lično prebrojala glasove.“ Tonom kao da mu saopštavam loše vesti, dodajem: „Moraćeš da prihvatiš činjenicu da si osvojio glasove svih ironičnih *emo* klinaca.“

Smeje se, ali vidim da cela situacija čini da se oseća nelagodno. Jedina svetla koja Itan voli su ona sa njegovog gejming računara i lampe za čitanje. Povučeni je štreber i ne razume zašto bi iko obraćao pažnju na njega osim zbog njegovog odvratnog oca, koji je samo *malkice* poznat. Nema ideju koliko je zapravo kul sam po sebi.

Oštar povetarac donosi miris okeana kroz prozor i zatvaram oči, duboko udišući. Topli prsti počinju da prate lenju putanju uz moju podlakticu i niz nju. Nisam sigurna da Itan uopšte primećuje da to radi kada razmišlja, ali ja sam oduvek volela to. Njegov dodir ostavlja trag jeze na mojoj koži. Uz izdah, nameštam se dublje u krevetu.

Ležimo tako neko vreme, u tišini punoj značenja. Plavi prekrivač je topao i udoban, umor me stiže. Dok mi Itan i dalje češka ruku, kapci mi postaju sve teži.

Već krećem da tonem u san kad on govori: „Mislim da si mi ti omiljena osoba, Natalija.“

Oči mi se otvaraju i naši pogledi se sreću.

Mrzim to koliko jako želim da ga poljubim.

Ne mogu da verujem šta izgovaram, ali reći svakako izlaze iz mojih usana: „Šta ako bismo stvarno to uradili? Naš pakt.“

Itanova ruka se zaledi. „Šta?“

„Mislim... zašto da ne? Skoro smo maturanti, oboje smo slobodni, stalo nam je jedno do drugog. A i nisi... znaš, *užasan* za gledanje.“

„Hvala?“

„Nikada se ne bih osećala ovako opušteno sa nekim nasumičnim likom, kao što se osećam sa tobom.“

Kada me momci bolje upoznaju, svi kažu istu stvar, samo drugačijim rečima: previše sam intenzivna, stresiram ih, treba da se opustim. Oni misle da dobijaju devojkicu koja se pravim da jesam. Ljubaznu. Samouverenu. Srećnu. Niko ne želi pravu mene – kaos koji nosim u sebi.

Mislim, hej, ostavljena tik pred matursko veče.

Ali evo mog najboljeg prijatelja koji je... prizmatičan. Svetlost prolazi kroz njega i pretvara se u boje za mene. Način na koji je potpuno svoj. U tome što mi dopušta da *ja* budem potpuno svoja. Bez oklopa, bez lažnih osmeha. Ja sam njegova omiljena osoba. I on je moja.

Njegovo lice je nemoguće pročitati. „Šališ se sa mnom.“

Uspravljam se, a ideja u mojoj glavi sve više dobija na zamahu. „Ne šalim se. Znam da je... pomalo čudno...“

„Ovaj, da, pomalo“, govori, a obrazi mu poprimaju blago crvenilo. „Mi smo samo prijatelji.“

Ignorišem neočekivan stisak u stomaku. „Znam, nije kao da te prosim. Bilo bi samo da probamo. Cela poenta pakta i jeste bila da otkrijemo kako je to sa nekim... sa kime smo bliski, zar ne?“

Govorim sebi da će, ako uradimo to na ovaj način, naše prijateljstvo preživeti. Izbacićemo sve ovo, šta god da je, iz sistema i opet

ćemo biti kao pre. Bez osećanja. Sve će ponovo biti u redu. *Mi* ćemo ponovo biti u redu.

„Mislim, ti si to spomenuo. A ipak *je* matursko veče“, kažem.

„Čekaj, misliš *večeras*? Kao, upravo sada?“ Njegov glas prelazi u viši ton.

Sležem ramenima, a srce mi ubrzano lupa. „Ne? Možda? Šta ti misliš?“

„Ovaj. Ovo je, ovaj, veoma neočekivan razvoj situacije.“

Što je Itan nervozniji, to formalniji postaje. To me tera da napravim pauzu. I u toj pauzi, čujem sve što sam rekla iz njegove perspektive i nekako želim da propadnem u zemlju.

„Totalno. Zaboravi. Ovo mi je očigledno najgora ideja ikada.“

Bori se sa osmehom. „Ne, ta titula i dalje ostaje Danu jastoga.“

Prekrivam lice rukama. „O, gospode. Nemoj da me podsećaš.“

„Hej, da nije bilo tebe, nikad ne bih saznao *koliko* sam zapravo alergičan na školjke.“

Kada sam provirila kroz prste ka njemu, oboje smo prasnuli u smeh. I pretpostavljam da je to kraj ovog čudnog razgovora tokom kojeg sam očigledno bila zaposednuta svojom demonskom verzijom, izluđenom seksom i spremnom da se skine pred istim dečkom kojeg je prošlog leta bila *EpiPenom* nakon što ga je izazvala na takmičenje u jedenju jastog-rolnica.

Ali dok se zavaljujem u njegove jastuke, Itan ponovo počinje da povlači prstima. Po mojoj ruci. Onda po ključnoj kosti, što je nova teritorija. Naši pogledi se sreću. A onda se sve menja kada mi rukom obavija struk i privlači me bliže. Oslanja se na lakat, posmatra me, traži nešto na mom licu. Muzika je prestala. Čuje se samo naše disanje, sve brže i brže.

„Da li bi... stvarno htela ovo?“, pita.

Nikada nisam bila neko ko prati, ali povlačim duks i majicu preko glave drhtavim rukama. Njegove oči se šire dok upija moje polugole

grudi. I dalje nosim brusthalter, ali pod njegovim pogledom ne mogu da ne pocrvenim.

Trudim se da mi glas zvuči smireno dok govorim: „Hajde, videli smo jedno drugo sa manje odeće na plaži.“

„Ovo je drugačije“, govori.

Gutam knedlu. „Znam.“ Vidim po načinu na koji mi njegov pogled pali kožu da jeste. „U redu je ako ne želiš.“

„Ne, ja...“ Glas mu puca, pa čisti grlo. „Želim.“

Onda, u jednom glatkom pokretu, svlači majicu i baca je na pod. Mislila sam da mogu to da podnesem, da ga vidim ovako. Ali kada je dečko uz kojeg se osećaš najsigurnije na svetu prelep, i kada je njegova gola koža tik uz tvoju, očigledno se tada otključava... sve.

„Da li imaš kondome?“, pitam.

Vidim kako mu grlo poskakuje dok guta knedlu, i klima glavom. *Devojke poput tebe...*

Ali upozorenje nestaje kad se približava i naslanja čelo na moje rame, dok mu topao dah klizi niz moj vrat. „Ne mogu da verujem da se ovo dešava“, promrmlja.

„Ja ne mogu da verujem da ti pričaš“, govorim suvo.

Njegove gole grudi podrhtavaju od smeha, i ja se smešim u njegovu kosu. Oprezno dižem ruku i polako provlačim prste kroz nju. Osećam kako je zadrhtao. Povlači se taman toliko da me pogleda, a njegove oči boje lešnika drže moje.

„Gospode, Natalija“, šapuće.

Onda se moj najbolji prijatelj nagine i ljubi me.

DRUGO POGLAVLJE

Natalija

*Zora maturanata
Dva i po meseca kasnije, 7.07*

NEBO JE PUNO TAJNI danas. Mrzim tajne.

Prsti obalne magle provlače se kroz kedrove koji obrubljuju moju ulicu. Previše jeziva atmosfera za jutro krajem avgusta. Da verujem u znakove, gotovo bi se činilo kao da ceo svemir pokušava da mi kaže nešto o današnjem danu. Dakle, dobra je stvar što *ne* verujem u njih, jer Zora maturanata mora da bude savršena. *Biće* savršena.

Čak i ako moram da vidim Itana.

Ulazna vrata se škripavo otvaraju iza mene, a mamina stopala u papučama tiho silaze niz trem, zamalo zapinjući o ivicu ogromnog postera koji držim oslonjen na noge. Pomeram ga u stranu dok ona završava telefonski razgovor sa jednom od mojih tetaka, brzo govoreći španski. Kada prekida vezu, smešta se pored mene, čvrsto privijajući roze džemper oko sebe jednom rukom i pridržavajući šoljicu vrela kafe drugom. Njene izražajne smeđe oči deluju umorno, a ravna crna kosa, koja uopšte ne liči na moju talasastu i neukrotivu, skupljena je u visoki konjski rep.

„Još ga nema?“, pita.

„Očigledno“, mrmljam.

Gledam na sat. Čekam Itana pod ovom tmurnom jutarnjom izmaglicom ispred naše... mislim, sada već *tatine* kuće, sedam minuta. Jer, bez obzira na sve, bez obzira na *gde*, uvek čekam Itana. Kada bih mogla sebi da priuštim popravku auta, ne bih ni morala da se oslanjam na prevoz svog najboljeg prijatelja.

Ako smo uopšte najbolji prijatelji i dalje.

I dalje ne mogu da verujem da nismo pričali celo leto. Okej, tehnički jesmo u grupnom četu sa Rejnom i Sijenom, ali oboje smo veoma pažljivi da nikad direktno ne odgovorimo jedno drugom, tako da se to ne računa ni za šta dalje od toga da znamo jedno za drugo da smo živi.

Mama uzdiše, duboko i značajno. „Stvarno bih volela da nisi planirala ovo kampovanje. Večeras od svih noći.“

Jedva se suzdržavam da ne prevrnem očima. „Nije nikakva zavera protiv tebe. To je Zora maturanata.“

To je sveta tradicija u Libertiju. Cela generacija se okuplja u zoru poslednjeg vikenda pre škole da postavi ciljeve i namere, i započnemo poslednju godinu zajedno pisanjem ozloglašanih Lavljih pisama. Prolazi me jeza na samu pomisao toga da zapravo zapišem bilo šta od onoga kroz šta prolazim.

„Kad je tvoj tata išao u Liberti, to nije trajalo celu noć.“

U pravu je. Obično traje samo nekoliko sati, ali sam ja predložila da pretvorimo Zoru maturanata u jednonoćno kampovanje kako bi bilo još posebnije. Kao predsednica, moj posao je da podignem atmosferu za početak godine, čak i kad meni nije ni do čega.

Ne odgovaram, i mama opet uzdiše. „*Mija*, znam da ovo leto nije bilo najlakše, ali tvoj otac i ja mislimo da...“

Okrećem se nazad tamnom nebu, isključujući sve naredno što govori dok se povlačim u svoje misli i krećem da slikam u glavi.

Zamišljam načine na koje će se sutra ujutru nebo ispuniti svetlošću. Razne boje koje će obasjati moj razred. Zlatne, ružičaste,

ljubičaste ako budemo imali sreće. Novi počeci koje izlazak sunca obećava. A meni bi jedan baš dobro došao, posebno sada.

„Da li me slušaš?“, mamin umorni glas preseca moj tok misli.

„Da“, lažem.

Ponovo uzdiše. „Rešićemo ovo. Hoćemo.“

Ovo. Reč kojom su moji roditelji zajednički odlučili da opišu urušavanje mog sveta. Ovo, što znači razvod. Ovo, što znači nemoguća odluka koju moram da donesem do kraja vikenda. Mama ili tata.

Ako ostanem sa tatom, nemam ni najmanju šansu da se bavim umetnošću, jer je to, po njegovim rečima, „štetan, nesiguran način života“. Ako odem sa mamom, gubim Liberti i ceo svoj život ovde. Plažu, svoju predsedničku ulogu. Itana.

Najzad, kroz maglu se probijaju niska svetla pre nego što se auto naglo i sa prizvukom izvinjenja zaustavlja ispred kuće.

Stigao je.

Ali nešto nije u redu. Itanov auto je neupadljiva krtija sa *I need space* NASA nalepnicom na jednoj strani i izbledelom nalepnicom *Golden State Warriors*-a na drugoj. A ovo ovde – ovaj glatki, fensi, električni automobil kakve voze samo najbogatija i najnapornija deca iz škole – sušta je suprotnost od Itana.

„Izgleda da ga je Rodžer konačno slomio“, mama govori.

Osećam kako mi se stomak skuplja. Itanov tata obožava da razbacuje novac kao da je to jedina stvar na svetu koja je uopšte bitna. Itan se tome uvek opirao. Ili se barem nekada opirao.

Vozačeva vrata se glatko otvaraju kao prokleta krila slepog miša, i sve usporava dok Itan izlazi iz kola.

Dva i po meseca razdvojenosti ničim ne olakšavaju ovaj deo.

Njegova bujna, kovrdžava kosa sada je blago ukroćena nekim proizvodom, i tmurno jutro čini njegove oči boje lešnika još svetlijim, a tamne obrve izraženijim. Nosi pantalone boje rđe –zavrnete na člancima, otkrivajući crne starke – i obični crni duks koji mu usko prijanja uz vitko telo.

Itan je ovde, prelep, opipljiv i... *kasnije* nego što je trebalo da bude. Trči prema meni kroz gustu maglu, i način na koji me gleda steže mi krhko srce.

Udara me jaka želja da mu se bacim u zagrljaj i osetim sve ono što mi je nedostajalo tokom tih dugih nedelja bez njega. Ali ne mogu to da uradim. A i nemamo vremena, svakako.

Podižem šator i guram ga u Itanove ruke, uskraćujući mu priliku da bilo šta kaže. Grca od udarca, a ja na to dodajem vreću za spavanje, potpuno zaklanjajući njegovo besprekorno lice.

„O... keej“, promrmljao je iza gomile. Glas mu je i dalje promukao i grub od spavanja.

Drago mi je što ne može da vidi moj osmeh.

Brzo sam zagrlila mamu i uzela plakate sa stepenica trema pre nego što sam potrčala niz prilaz ka kolima. Samo... ne mogu da ih otvorim, jer nema proklete kvake. Gledam ih zbunjeno. Tamo gde bi trebalo da bude kvaka nalazi se sjajna srebrna traka, ali nema nikakve brave. Da li traži otisak prsta? Uzorak moje kose? Ja sam pametna devojka koja je sasvim sposobna da otvori vrata. Ali ipak.

Kada sam podigla pogled, ugledala sam Itana kako me posmatra, očiju prosto blistavih od zabave. To je tako poznat izraz da se na trenutak opuštam.

„Ćao“, govorim. Samo je izletelo, sitna reč koja bi ga, da može, povukla nazad meni. I kao da zna to.

„Ćao“, uzvraća, dok mu se kraj usne malčice podiže.

Nešto pišti i suvozačeva vrata se otvaraju kao i njegova pre.

„Najzad...“

Ali zastajem, jer Kler Vilson sedi na suvozačevom mestu. *Mom* mestu.

„Hej, Natalija“, govori sa blagim osmehom.

Odmah sam se nakostrešila. Da sam mačka, bila bih nakostrešena kao oblak sada. Ali nalepljujem svoj najbolji predsednički osmeh da